

DABA KĀ VESELĪBAS AVOTS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 1:27–2:25; 1. Moz. 3; Jer. 10:12,13; Ps. 19:1-7; Mat. 6:25-34; Ps. 104.

ATMIŅAS PANTS:

“Debesis daudzina Dieva godu, un izplatījums izteic Viņa roku darbu. Dienu no dienas tie runā, un nakti pēc nakts izteic atziņu.” (Ps. 19:1,2, NIV)

Dievs radīja Ādamu un Ievu pats pēc savas līdzības. Vai gan varētu būt vēl labāka iedzimtība? Pēc tam Viņš ieveda viņus Ēdenes dārzā. Vai var būt vēl ideālāka apmešanās vieta? Gan iedzimtība, gan vide bija dievišķi līdzsvarota, lai radītu un saglabātu ideālu garīgo un fizisko veselību.

Tomēr grēks ir sagrāvis visu – jau otrajā paaudzē skaudība, naidis un vardarbība piesārņoja pasauli. Arī dabīgā vide pārdzīvoja pirmās grēka sekas, un, grēkam kļūstot neizturamam, Plūdi izmainīja zemes izskatu uz visiem laikiem.

Dabas pasaulē tomēr ir saglabāties daudz kas labs un skaists. Daba vēl joprojām nodrošina pietiekami resursu, lai apmierinātu mūsu pamatvajadzības. Daba var sagādāt arī prieku, laimi un labklājību, lai daļēji kompensētu grēka radīto postu.

Tādējādi, neskatoties uz tās postošajām un nāvējošajām izpausmēm, daba var būt garīgās un fiziskās veselības avots. Tā var kļūt arī par līdzekli, lai vilktu mūs pie Radītāja, visa labā avota: “Katrs labs devums un katra pilnīga dāvana nāk no augšienes, no gaismas Tēva.” (Jēk. 1:17)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām sabatā, 19. martā.

IDEĀLA VIDE

Mūsdienās, dzīvojot grēka sabojātā un samaitātā pasaulē, mēs varam tikai iztēloties, kāda tā bija mūsu pirmajiem vecākiem Ēdenē. Ne grēka, ne ciešanu, ne nāves – nekā, kas varētu radīt ciešanas un sāpes, kas mums visiem ir tik labi pazīstamas. Zināmā mērā mēs visi esam tik pieraduši pie šīm realitātes nastām, tās ir tik parastas, ka mēs aizmirstam, ka visi tie ir iebrucēji, kuru nav bijis sākotnējā radītajā pasaulē; šīs nastas nekad nav bijušas paredzētas, un ir apsolīt, ka kādu dienu tās izbeigsies uz visiem laikiem.

Izlasī 1. Moz. 1:27–2:25. Kā attēlota dzīve un vide Ēdenē? Cik atšķirīga tā ir no mūsdienām? _____

Jaunradītais pāris bija ielikti dārzā, ko Dievs pats bija izveidojis (1. Moz. 2:8). Lai gan Bībeles ziņojums ir īss, iedomājieties krāšņo radītā buketi, kas bija atrodamā šajā pirmajā dārzā, atceroties, kādas brīnišķīgas veltes daba mums piedāvā arī mūsdienās. Viņu maņu orgāniem bija nodrošināti skati, skaņas, garšas, sajūtas un smaržas, kas noteikti sagādāja mūsu pirmajiem vecākiem lielu baudu un labsajūtu. Tā patiešām bija paradīze.

Nav šaubu, ka vide bija ideāli piemērota jaunradītajiem cilvēkiem. Viņu fiziskās, emocionālās un garīgās vajadzības bija vairāk nekā apmierinātas. Tādi garīgi stāvokļi kā nenoteiktība, raizes un uztraukums bija pilnīgi sveši, jo nebija nekā, kas tos varētu izraisīt.

“Radītājs mūsu pirmajiem senčiem izraudzījās vidi, kas to veselībai un laimei bija vispiemērotākā. Viņš tos neievietoja pilī, kur visapkārt būtu nedabīgi rotājumi un greznuma priekšmeti, pēc kuriem daudzi mūsdienās tik izmisīgi tiecas. (..) Visur dārzā, Dieva sagatavotajā mājvietā, Viņa bērnu acis priecēja krāšņi krūmi un smaržīgas puķes. Tur bija dažādi koki, daudzus brieda gardi un aromātiski augļi. To zaros putni skandēja brīnišķas slavas dziesmas. To paēnā bezbailīgi rotaļājās zemes radījumi.” (E.Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 261. lpp.)

Pacenties iztēloties, kāda bija Ēdene. Padomā par skatiem, smaržām, garšām – it visu, kas bija domāts, lai patiktu mūsu maņām. Ko tam vajadzētu mums atklāt, cik patiesībā mūsu fiziskā miesa ir laba un radīta mūsu baudai? _____

GRĒKS UN DABA

Lai vai kādus brīnumus un skaistumu varam atrast dabā, mūsdienās tā ir abusēji griezīgs zobens. Šeit gan ir daudz skaistā un apbrīnojamā, bet arī bads, zemestrīces, epidēmijas un slimības. Kaut kas ir aizgājis pilnīgi greizi.

Pārlasi 1. Moz. 3. nodaļu par grēkākrišanu. Kādas tūlītējas izmaiņas notika gan ar cilvēkiem, gan ar dabu grēka rezultātā? _____

Grēks cilvēka dzīvē nekavējoties ienesa fiziskas un garīgas sekas. Arī daba cieta grēka sekas. Grēks radīja postošu ietekmi uz radību vismaz trīs veidos:

1. Tika nolādēta augsne (1. Moz. 3:17). Pēc Ēdenes dārza atstāšanas Ādams un Ieva saskārās ar apgrūtinājumiem zemes apstrādē. Augsne sāka izdot ērkšķus un dadžus. Visticamāk, arī kaitēkļi nostājās ceļā veselīgai augšanai. Pēc Plūdu postījumiem viss palika vēl sliktāk.

2. Cilvēki piedzīvoja būtiskas izmaiņas. Par viņu ikdienu kļuva nogurums un sāpes. Izmainījās attiecības starp vīriešiem un sievietēm. Netieši ir norādīts, ka Ievai sākotnēji nebija paredzēta sāpīga bērnu laišana pasaulē. Izmainījās arī Ādama attiecības ar zemi, darbs kļuva smagāks, nekā tas bija iepriekš. Mēs nezinām, cik ļoti pirmo pāri ietekmēja gaidāmās nāves apziņa, bet tai vajadzēja pilnībā izmainīt viņu dzīves izredzi.

3. Grēks ietekmēja cilvēku un dzīvnieku uzvedību. Naid, skaudība, savtība, augstprātība utt. izraisīja agresiju pret līdzcivīkiem un dzīvniekiem. Sākās arī cita veida vides postījumi. (Iespējams, tos var salīdzināt ar to, ko piedzīvojam mūsdienās.) Dzīvnieki sāka nogalināt cits citu ēdiena un varas dēļ. Kā rakstīts 1. Mozus 3. – 6. nodaļā, samaitātība un vardarbība saasinājās līdz tādām līmenim, ka Dievs nožēloja, ka Viņš bija visu radījis (1. Moz. 6:5-7).

Mums nav atklāti visu šo pārmaiņu patiesie apmēri, bet mēs varam pieņemt, ka notika pamatīgas pārmaiņas. Tomēr Dievs savā bezgalīgajā žēlastībā ir saglabājis lielu daļu no sākotnējās krāšņās radības cilvēkiem par labu.

Palūkojies apkārt uz dabas brīnumiem, lai kur tu arī neatrastos. Kādas sākotnējās radības atbalsis, šķiet, ir saglabājušās? Kādu cerību tu vari iegūt no šīm atbalsīm, kas norāda uz labākas pasaules apsolījumu? _____

DIEVA VELTES DABĀ

Dabas pasaule piedāvā spēcīgu liecību ne tikai Dieva, bet arī Viņa spēka esamībai. Diemžēl, kā Pāvils brīdina, cilvēki (bez šaubām, sātana iedvesmoti) novērsās no dzīvā Dieva un kalpoja radībai, nevis Radītājam (skat. Rom. 1:19-25).

Izlasi Jer. 10:12,13. Kā šeit ir atainots Dieva radošais spēks un Viņa personīgā līdzdalība dabas parādībās? Ko par Dieva raksturu mēs varam uzzināt, iepazīstot Viņa radību? _____

Protams, kā mēs visi zinām, daba dažreiz pagriežas pret mums, izraisot zemestrīces, vulkānu un plūdu briesmas. Kāpēc, kad un kur šīs traģēdijas notiek, ir jautājumi, uz kuriem mēs šobrīd nevaram atbildēt. Tomēr mēs zinām, ka pirmās nodaļas Ījaba grāmatā atklāj lielās cīņas starp Dievu un sātanu realitāti un ka sātans izmanto šos dabas spēkus ļauniem nolūkiem. Par spīti šīm šausmīgajām katastrofām, dabas pasaulē vēl joprojām ir redzama Dieva labestība.

Izlasi Ps. 19:1-6 un saviem vārdiem pārfrāzē šī teksta pamatdomu. _____

Septītās dienas adventisti parasti uzskata dabu par Dieva otro grāmatu. Dabas pasaules novērošana un pētīšana, ja tas tiek darīts pazemībā un atvērtībā Svētā Gara ietekmei, padziļinās ticību un uzticību Dievam. Tas var arī palīdzēt vairāk izprast Dieva mīlestību pret Viņa radījumiem, kas savukārt var būt liels garīgās labklājības avots. Dažreiz, kad viss cits ir cietis neveiksmi, dabas skaistums un tās mācība par Dievu var būt liels cerības un apmierinātības avots.

Liecinot par Dieva labestību (it īpaši, kā tā atklājas dabā), kā tu atbildētu cilvēkam, kurš tev uzdotu jautājumu par cunami, zemestrīcēm, badu utml.? Kā šo dabas katastrofu realitāte atklāj, ka tam, ko mēs varam mācīties par Dievu dabā, ir zināmas robežas? _____

SADRAUDZĪBA AR DIEVU DABĀ

“Mācieties no puķēm laukā, kā tās aug: ne tās strādā, ne tās vērpj.” (Mat. 6:28)

Kāds jauns cilvēks, kas visu dzīvi ir bijis ateists, atgriezās pie Dieva, kad viņam bija ap divdesmit gadu. Tūlīt pēc kristībām viņš vairākus mēnešus dzīvoja lauku apvidū un bieži pastaigājās pa mežu, apbrīnodams Dievu, kurš tādu skaistumu bija radījis. Protams, viņš bija redzējis arī iepriekš dabas pasaulē brīnišķīgas lietas, bet tikai tagad viņš bija spējīgs ieraudzīt Kunga raksturu, kurš visu to bija radījis. Viņš sacīja, ka tas bija tā, "it kā viņa acis pirmo reizi dzīvē tiktu atvērtas". Tas notika laikā, kad šis jaunais kristietis nonāca pie patiesās Kunga atziņas.

Izlasi Mat. 6:25-34. Ko Jēzus mums saka par mācībām, kuras varam iegūt, pētot dabu? _____

Nav šaubu, ka mēs varam mācīties daudzas vērtīgas garīgās mācības, pētot radīto pasauli. Bet daba var mums sniegt garīgas priekšrocības arī citādi. Lūkas 5:16 teikts, ka Jēzus "nogāja tuksnesī un pielūdza". Elena Vaita raksta, ka Jēzus to darīja bieži. Dažreiz arī mums ir nepieciešams pabūt vieni ar Kungu dabīgā vidē. Skaistums, labsajūta, miers un klusums, ko var atrast dabas pasaulē, runā uz mūsu sirdīm un prātiem tā, kā nekas cits. Var nebūt nekādu pēkšņu jaunu patiesību atklāsmju, var nenākt dziļāka izpratne par kādu doktrīnu vai Bībeles pantu, bet tā var būt vārds neizteikta mīlestības un Radītāja spēka atzišana. Šādā veidā mēs varam personīgi piedzīvot Kungu. Nav šaubu, ka dziedināšanu un mieru gan dvēselei, gan miesai var sniegt laiks vien, kas pavadīts dabā, sadraudzībā ar Dievu.

“Visiem, kas sadarbojas ar Dievu, nepieciešamas klusas stundas, lai iedziļinātos savā sirdī, dabā un Dievā. Viņos jāatklājas dzīvei, kas nav saskaņā ar pasauli, tās paradumiem vai praksi; viņiem personiskā pieredzē jāiegūst atziņa par Dieva gribu. Mums katram savā sirdī jādzird Viņa balsis. Kad visas citas balsis ir pierimušas un klusībā mēs gaidām Viņa priekšā, dvēselei visvieglāk ir saklausīt Dieva balsi.” (E.Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 58. lpp.)

Kad tu pēdējo reizi sarunājies ar Kungu dabā? Ja iespējams, pacenties to izdarīt. Tu būsi pārsteigts/-a, cik tam būs pozitīvs garīgais iespaids! _____

104. PSALMS

19. gadsimtā populāra bija ticība, kuru sauca par deismu, kas apliecina, ka Dievs radījis pasauli un tad pametis to vienu. Citiem vārdiem, saskaņā ar šo viedokli, Dievs eksistē, bet nevēlas iesaistīties.

Šis tomēr nav uzskats, ko māca Bībele. Dievs nav uzgriezis pasauli kā pulksteni un tad palaidis vaļā, lai notiek, kas notikdams. Galu galā, kas gan ir krusts, ja ne Dievs, kas tiešā un intīmā veidā iesaistās cilvēku dzīvē.

Lūdzot Dievu, izlasi 104. psalmu. Ko tas mums stāsta par Dieva lomu radībā un dabas pasaulē? _____

Varbūt visizteiksmīgākais 104. psalmā ir entuziasms un sajūsma, kas plūst no pašiem vārdiem. Dziesminieks priecājas par Kunga radošo un uzturošo spēku. Liekas, ka tu dzirdi viņu izsakām šos slavas un pielūgsmes vārdus. Viņš redz Dieva realitāti tajā, kā katru dienu darbojas dabas pasaule.

Šajā psalmā atklātais Dievs nav arī deistu dievs. Viņš ir Dievs, kurš iesaistās šeit notiekošajā. Nav šaubu, ka, neskatoties uz savām personīgajām likstām, dziesminieks atrod mieru un cerību Kunga spēkā. Protams, novērojot putnus savās ligzdiņās vai lauvas, kas cenšas atrast sev pārtiku, netiek atvieglotas ikdienas cīņas, ar kurām cilvēks saskaras, bet viņš var redzēt dabā lietas, kas viņam stāsta par Dieva labestību un spēku, un tas dod cerību.

Daba var būt arī dziedināšanas avots miesai, prātam un garam. Daudzos gadījumos svaigs gaiss, saules gaisma, ūdens un veselīgs uzturs var izdarīt brīnumus gan fiziskā, gan garīgā ziņā. Dabas dziedniecības līdzekļi ir spēcīgi veselībai un dziedināšanai.

Daži ārsti arī ieteiks cilvēkam atpūsties no darba un stresa un atrast mieru un atslodzi kaut kur pie dabas. Daži pētījumi parāda, cik laba mūsu fiziskajai un garīgajai veselībai var būt daba un dabīga vide. Galu galā, Dievs ielika mūsu pirmos vecākus dārzā, nevis pilsētas skvērā. Kaut kas mūsos labāk saskan ar lauka puķēm nekā ar asfalta klājumu.

Daba ir viena no Dieva lielajām dāvanām. Mums vajadzētu darīt visu, lai izmantotu tās priekšrocības. Kādos veidos tu vari labāk izmantot savā labā to, ko Dievs mums ir devis dabā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Pirmo vecāku dzīves vietai vajadzēja kļūt par paraugu citām mītnēm, kad viņu bērni izietu piepildīt zemi. Šī paša Dieva roku greznotā mājvieta nebija nekāda ievērojamā pils. Cilvēki šodien savā lepnībā priecājas par varenām un dārgām celtnēm un lielās ar savu roku darbu, bet Ādamu Dievs ielika dārzā. Tas bija viņa dzīvoklis. Zilā debess — kā telts jumts; zeme ar bagātīgo ziedu segu un zaļumu kalpoja par grīdu; un krāšņi lapoti koki to norobežoja no apkārtnes. Sienas greznoja brīnišķīgi rotājumi — Lielā Meistara roku darbs. Svētā pāra apkārtne bija ietverta visiem laikiem domāta mācība, ka patiesa laime atrodama nevis lepnumā un greznībā, bet savienībā ar Dievu Viņa radītajos darbos. Ja cilvēki mazāk vēribas veltītu mākslīgām lietām un piekoptu lielāku vienkāršību, tad viņi daudz vairāk atbilstu Dieva nodomam, tos radot.” (E.Vaita “Sentēvi un pravieši”, 49., 50. lpp.)

“Pastāvīga saskare ar dzīvības noslēpumiem un skaisto dabu, kā arī maigums, kas rodas, kalpojot skaistajai Dieva radībai, atspirdzina prātu un izsmalcina un izdaiļo raksturu.” (E.Vaita “Adventistu māja”, 143. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs varam zināt, ka neesam pārkāpuši robežu starp dabas mīlestību un tās pielūgšanu? Kāpēc to vienmēr nav tik viegli atšķirt? Lai cik brīnišķīga būtu daba, mums ir jāatceras, ka tā nevar mūs izglābt. To var tikai Dievs, kurš dabu radījis. Kāpēc ir svarīgi atcerēties šo būtisko patiesību?

2. Kas mums kā Septītās dienas adventistiem ir sakāms par vides jautājumu kopumā? Kas no mūsu mācības varētu būt noderīgs un vajadzīgs elements šajā svarīgajā jautājumā? Kā mums tajā pašā laikā vajadzētu reaģēt uz šādu ideju: "Ja jau Kungs drīz nāks un visa šī pasaule tiks iznīcināta un izveidota no jauna, vai tad vides aizsardzība būtu tik svarīga?"

3. Kādos veidos visiem mūsdienu zinātnes un dabaszinību atziņu neticamajiem sasniegumiem vajadzētu vairot mūsu mīlestību un cieņu pret Dieva spēku?